

Chuyện vui thú vị này của Địch còn chia đôi khắp rặng có mặt chú chó Đông Địch tìm đường trốn sang Tây Địch là phần đầu tiên. Khi chú chó sang đến Tây Địch, đường loài của nó xúm quanh hỏi lý do sao nó trốn qua Tây Địch.

Các câu phỏng vấn đầu tiên: “Có phải bên Đông Địch không có gì ăn?” Nó trả lời: “Đói thì có đói nhưng cũng được ăn đôi cái hàng ngày” “Hay là bên đó không có bánh viên?” “Bánh viên dù không ra gì nhưng cũng có”. “Vậy tại sao bạn trốn sang đây?” Câu trả lời nghe bất ngờ và chua chát: “Lý do chính là vì bên này tôi bị cấm sữa!”

Con chó sữa đau khổ vô cùng khi thấy trẻ mà không được sữa, khi thấy chuồng mà không được kêu lên. Còn con người thì đau khổ khi không được nói. Người ta báo rặng người câm thường hay bị đối xử. Lý do là vì khi họ nghe được mà không nói lại được thì dễ sinh tâm bất an. Nhưng con người bình thường cũng vậy thôi. Khi không được lên tiếng nói người ta có cảm giác mình chết là hình thức giết hại cuộc đời.

Nhưng cái đáng buồn là có lúc con người nghe được, thấy được, được được mà phải ngậm miệng làm thinh. Trong một cái tập thể mà nhiều người làm sai, nhưng người công chính nhìn thấy, không muốn hòa mình vào cái sai trái này, lại không được lên tiếng nói, có phải là đau đớn hơn không? Cái câm lặng này làm cho con người đau khổ ngàn lần hơn cái câm thể lý.

Đến Tết Hóa ban cho con người rất nhiều nhưng được ân đức làm cho họ nên biết và cao quý hơn các tộc vật khác, và tập hợp các đức ân làm thành nhân vật. Trong nhân vật này, đạo và ngôn ngữ là đức biết cao quý, và hai giá trị này có mối liên hệ thân thiết. Có ngôn ngữ thì cần phải được đạo nói. Có đạo thì cần phải lên tiếng để ca ngợi đức trị mệnh mông.

Trong một lần đi công tác mùa hè thời sinh viên, tôi vào một khu rừng ở Bắc Cát, Bình Định. Sau nửa ngày đến được nơi, chúng tôi leo lên được những cành cây lớn và chặt những giò phong lan đem về thành phố. Về trưa, chúng tôi treo những nhánh lan này lên trên đi đến phòng học. Chúng tôi chăm sóc và đợi chờ ngày lan nở hoa. Nhưng chờ mãi cũng không thấy hoa đâu. Buổi một hôm có một giáo viên khoa Sinh đến nhìn những giò lan một hồi và nói với chúng tôi: “Những cây này đâu có phải phong lan. Đây là đường xoma”.

Nếu thấy giáo viên này “vấn lan” mà không nói thẳng thì có làm cho chúng ta vui hơn không? Có thể. Nhưng “câm” để gieo một niềm hy vọng phi lý cho người ta phải một công đức thì quả là không nhân đạo. Lên tiếng nói thì làm cho người ta nhận ra những chỗ cằn cỗi, nhưng lại giúp kích thích cuộc đời.

Sắp kết thúc hai năm ngày bị giam ở Tòa Khâm Sát, Thái Hà. Nhưng người tiếp cận bé nhưng cũng chia sẻ những gì. Công lý vẫn còn bằng bác đầu đó thôi. Và những tiếng gào thét công lý vẫn còn vang vọng đến nỗi hình thức. Nhưng những tâm hồn thì chỉ được an ủi rất nhiều vì biết rằng công lý vẫn hiện diện, chứ cần những con người tìm kiếm.

Mới đây lại có người kêu gào hãy “giã từ vũ khí”. Đường như người ta chưa đọc tác phẩm này của Hemingway mà đã vội dùng tên sách để hô hào. Vũ khí trong tác phẩm này là chiến tranh, là tham vọng và cuộc sống; còn khi dân nghèo đứng lên hỏi “công lý đâu” thì vũ khí của họ chỉ là những mặt, là ngôn ngữ và lời kêu gọi. Làm sao có thể đứng hóa hai khái niệm này để biết

Không ai mua n cam

Tác Giả: Gioan Lê Quang Vinh
Thứ Hai, 16 Tháng 8 Năm 2010 08:13

ngái nghèo giß tß nhßng giá trß làm nên cußc sßng này?

Ngái ta có thß cam đi đß cußc sßng bình lßng, đß gió khßi lßa vào mißng hß. Nhßng ít nhßt có ba loßi ngái không đßc im tißng: ngái có trách nhißm trên dân nghèo, ngái có mßt nhìn thßy rõ, và ngái có đißu kißn đß nói!

ßc chi tißng nói là quà tßng cßa Đßng Tßo Hóa đßc sß đßng đúng mßc đích là ca ngßi Ngài và làm thẳng tißn nhân vß. ßc chi Lßi Thánh Vßnh 39 mãi vang lên và đßc thßc hißn: “Tôi đã loan truyßn đßc công minh Chúa trong Đßi Hßi, thßc tôi đã chßng ngßm môi, lßy Chúa, Chúa bißt rßi.”